

Mynd/org	Avsnitt (nr)	Ev bestämmelse	Synpunkt	Slutsats	Åtgärd	Kommentar
Lst Stockholm	Övergripande		Vi instämmer i Naturvårdsverkets bedömning att reglering främst ska ske i områden med utfodringsförbud. En av de mest centrala och samtidigt mest problematiska frågorna i föreskrifterna och konsekvensutredningen rör gränsdragningen mellan åtling och utfodring. Naturvårdsverket konstaterar att det inte går att definiera skillnaden genom objektiva kriterier såsom foderstorlek, platsens utformning eller typ av lockmedel, eftersom dessa ofta är identiska i båda fallen. Det är istället syftet som avgör. Om fodret lagts ut i avsikt att möjliggöra jakt, betraktas det som åtling, medan utfodring syftar till att stödja vilt eller leda det från skadeområden. Den syftesbaserade definitionen av åtling är mycket svår att tillämpa i praktiken. För tillsynsmyndigheter innebär det att subjektiva tolkningar av avsikten bakom en viss verksamhet måste göras, något som är svårt att bevisa och därför blir rättsosäkert. För jägare och markägare innebär det osäkerhet kring vad som är tillåtet, särskilt i gränsfall där jakt sker sällan eller i kombination med annan viltvård. I områden med utfodringsförbud finns en risk att markägare fortsätter utfodra under förevändning att det är fråga om åtling, trots att någon jakt i praktiken inte bedrivs. Föreskrifterna omfattar inte åtling för syften som viltskådning eller fotografering eftersom detta inte omfattas av bemyndigandet i jaktförordningen. Sådan verksamhet kan dock ha liknande effekter som jaktåtel.	Synpunkt	Ingen åtgärd.	Av 13 a § jaktförordningen följer att åtel får användas vid jakt, av 8 § i de aktuella föreskrifterna anges att användning av en åtel vid jakt endast är tillåten om åtlingen skett i enlighet med bestämmelserna i föreskriften. Föreskrifterna tar sikte på användning av åtel vid jakt. Definitionen av åtel i föreskrifterna utgår från syftet med att placera foder eller annat lockmedel på en plats. Det förutsätts inte att åtelplatsen faktiskt används vid jakt. I områden med utfodringsförbud gäller dock enligt föreskrifterna begränsningar för mängden foder och antal åtlar. Det stämmer att föreskrifterna inte reglerar utfodring som sker i syfte att viltskåda eller fotografera vilt, dvs. sådan åtling omfattas inte av begränsningar som föreskrifterna anger i för områden med utfodringsförbud. Naturvårdsverket konstaterar dock att utfodring som sker i sådana syften kan omfattas av beslut om utfodringsförbud (detta då fodret inte placeras på åtelplatser för att bedriva åteljakt).
Djurskyddet Sverig	3.3 Allmänna bestämmelser om åtling	8 §	I konsekvensutredningen står att bestämmelse enligt 8 § medger att jakt får bedrivas med hjälp av åtel på flera sätt än genom traditionell så kallad vaktjakt, exempelvis genom att låta jakthundar göra spårupptag vid åtel. Detta är mycket otydligt för oss eftersom bestämmelsen 8 § lyder Jakt får endast bedrivas vid åtel där åtling skett i enlighet med bestämmelserna i dessa föreskrifter. Vi ser inte att det i övrigt framkommer i föreskrifterna att åteljakt innebär att man får använda hund för upptag av spår. Den enda definition av vad jakt vid åtel innebär hittar vi i Naturvårdsverkets föreskrifter om förvaltning av stora rovdjur, där definitionen lyder "Jakt som bedrivs med hjälp av åtel", vilket inte ger någon vägledning alls. Därför ställer vi oss frågande till hur man i konsekvensutredningen kommit fram till att spårupptag med hund får göras vid åtelplats. Vi anser att jakt med hjälp av åtel endast ska vara tillåten vid vakjakt. Det är inte etiskt försvarbart att använda åtel vid upptagning av spår med hund, förutom om det gäller eftersök av skadat eller påskjutet djur. Om det är eftersök som åsytas i konsekvensutredningen måste det förtydligas. Om syftet är att åtel ska kunna användas som spårupptag för drivande hund ser vi detta som oetiskt och inte i linje med god jaketik och vad jaktlagen säger om att viltet ska visas hänsyn. Att använda en åtel för att sedan spåra vilt med hund direkt därifrån begränsar djurets chans att komma undan, skapar etiska problem kring rättvis jakt och riskerar att bli en alltför effektiv metod med låg jaktetisk standard.	Synpunkt	Åtgärd	Bedömningen av när t.ex. en klövviltsåtel haft betydelse för en löst arbetande hunds möjlighet till jakt efter klövvilt är svår och Naturvårdsverket har inte identifierat några problem med att tillåta hundjakt vid åtlar. När val av jaktmetod inte omfattas av regelverk är de tillåtna.

Djurskyddet Sverige	3.4 Särskilda bestämmelser om åtling för jakt på björn	18§, 19 §	Vi anser att det i konsekvensutredningen inte tagits tillräcklig hänsyn till risken att viltet tillväxns mänskliga miljöer, vilket kan leda till att djuren blir mindre skygga för människor. Det är mycket viktiga aspekter eftersom de viltkonflikter som redan nu finns riskerar att byggas på. Vi ser det därför som viktigt att man väger in risken för att viltet habitueras och blir mindre skygga för mänsklig aktivitet. Denna etologiska kompetens ser vi ofta saknas i Naturvårdsverkets föreskriftsarbete. Vi menar även att det måste tas hänsyn till djur i beteshagar samt på fåbodar vid placering av björnåtlar. Det saknas bestämmelser om detta och det kan få stora konsekvenser för djurägare om en åtel placeras i närheten av tamboskap.	Synpunkt	Åtgärd	Med tanke på den mängd slaktrens som lämnas i naturen av människor i samband med jakt och omhändertagande av vilt bedömer Naturvårdsverket inte att åtlingen bidrar till mindre skygghet hos köttätande djur. Val av åtelplats behöver dock alltid göras med omsorg för undvikande av problem som skador. Beträffande avståndsregler till beteshagar och fåbodar anser Naturvårdsverket att detta behöver utredas mer före eventuell reglering, men redan idag försöker vi omhänderta problemet i vägledning.
Lst Dalarna	3.3 Allmänna bestämmelser om åtling	8 §	Naturvårdsverket för fram i konsekvensbeskrivningen, under § 8 att under perioden som jakt är tillåten för respektive art är åtel tillåtet, dock finns särskild reglering avseende åtel vid licensjakt på björn. Länsstyrelsen anser att Naturvårdsverket bör överväga särskilda regleringar för andra rovdjursarter. Exempelvis kan vi notera i inventeringen av järv att järv frekvent besöker slaktgropar vilket innebär att åteljakt på järv skulle kunna vara ett alternativt jaktsätt. Skulle inga särskilda regleringar avseende åtel vid licensjakt på järv införas skulle de generella bestämmelserna gälla. Detta ser Länsstyrelsen som inkonsekvent då det finns särskilda regleringar för björn. Med detta menar inte Länsstyrelsen nödvändigtvis att det ska vara samma regleringar för järv som de som är framtagna för björn. Även vid licensjakt på lodjur bör Naturvårdsverket överväga särskild reglering.	Synpunkt	Åtgärd	Åteljakt är en tillåten jaktmetod för allt vilt och Naturvårdsverket har inte sett behov av särskilda bestämmelser för övriga stora rovdjur. Däremot har 2 § och 9 § utökats för att ytterligare klargöra Statens jordbruksverks ansvar och länsstyrelsers möjligheter till villkor i beslut om jakt.
SVA	Övergripande		SVA noterar och ser mycket positivt på att konsekvensutredning och vägledning till förslag om föreskrifter om åtling och användning av åtlar till jakt tar upp viktiga aspekter om foderhygien och om risk för smittspridning vid åtlar, samt förtydligar att epizootilagstiftningen har företräde om det krävs p g a smittskyddsskäl.	Synpunkt	Ingen åtgärd.	
Lst Västerbotten	1.6 Särskilt om åtling för jakt i område med utfodningsförbud		1.6.2 sista stycket: <i>"Vid en åtel som inte besöks av vilt regelbundet kan dock en otillåten mängd foder ansamlas. Det bör i sådana fall göras en bedömning utifrån spår och annat om det är uppenbart att inget vilt besökt åteln och en daglig tillförsel om 3 kg foder kan förklara mängden ackumulerat foder på platsen."</i> Att vid tillsyn bedöma om vilt uppenbarligen inte har besökt en åtel är svårt vid barmarksförhållanden. Länsstyrelsen ifrågasätter också nödvändigheten att tillföra ytterligare lockmedel till en åtel som ej besöks av vilt.	Synpunkt	Ingen åtgärd.	Naturvårdsverket har i föreskrift funnit det svårt att reglera detta på ett ändamålsenligare vis och jägaren har ofta inte vetskap om fodret besöks av vilt ett visst dygn och att foderspridaren lägger ut nytt foder oavsett. Dock är detta viktiga aspekter som tas upp i vägledning.

Lst Västernorrland	3.3 Allmänna bestämmelser om åtling	9 §	9 § första stycket: "Utöver de regler om lockmedel vid åteljakt som Statens jordbruksverk meddelar begränsar denna bestämmelse mängderna av animaliskt foder, med ursprung från landlevande djur, som är tillåtet vid åtling för jakt och fångst. Mängderna uppgår till en hel kropp eller 25 kg delar av kropp per vecka." Vid tillsättning av hela djurkroppar varje vecka kan material ackumuleras snabbt. För åtlar som uppnått maxgränsen för tillförsel av material per vecka bör gammalt lockmedel rensas bort om färskt lockmedel ska tillföras. Detta för att undvika nedskräpning.	Synpunkt	Åtgärd	Nedskräpningsaspekter tas upp i Konsekvensutredning och vägledning.
Djurens Rätt	Övergripande		Det saknas en konsekvensutredning av djurskydd och risk för djurlidande, vilket är mycket problematiskt. Djurens Rätt menar att det måste vara obligatoriskt så fort djur riskerar att skadas eller dödas genom nya lagstiftningsförslag och menar att Naturvårdsverket inte skött sitt uppdrag	Synpunkt	Åtgärd.	I konsekvensutredningen belyses hur åteljakten bidrar till att minska riskerna för onödigt lidande.
LRF	1.2 De nya föreskrifterna		Naturvårdsverket skriver i motiv och konsekvensutredningen att "(p)ropositionen innebar även ett tydliggörande av förhållandet att åtel för jakt är ett jaktmedel. Jaktmedel som inte uttryckligen är tillåtna är förbjudna, och vid jakt får endast sådana jaktmedel som uppfyller de krav Naturvårdsverket föreskriver användas. Det medför ett behov för Naturvårdsverket att utöver det primära syftet, att reglera åtling för jakt i område med utfodringsförbud, i den mån det finns skäl till det även reglera åtling och användningen av åtel för jakt utanför utfodringsförbudsområde." Naturvårdsverket konstaterar att det finns behov och efterfrågan på styrning vad gäller åtling, samt att utgångspunkten i jaktlagstiftningen är att endast jaktmedel som uppfyller de krav som Naturvårdsverket föreskriver får användas vid jakt. Det innebär att jaktmedel måste uppfylla specifika krav och att användningen är strikt reglerad. Åtel avsedd för jakt är ett jaktmedel som kräver tydliga föreskrifter för vad som är tillåtet. Mot den bakgrunden ifrågasätter LRF Naturvårdsverkets slutsats att det skulle saknas övertygande skäl för att reglera även hur en åtel med vegetabilier ska vara utformad i områden där utfodring i övrigt är tillåten. Tvärtom finns starka skäl att göra det, inte minst utifrån rättssäkerhetsskäl och likabehandling. Att reglera ett jaktmedel på ett mycket mer begränsat sätt i vissa områden enbart med hänvisning till att utfodring är tillåten där saknar logik och riskerar att underminera jaktlagstiftningens struktur. LRF vill särskilt framhålla att förslaget till föreskrifter lämnar åtel som jaktmedel otillräckligt definierat i områden utan utfodringsförbud för att uppfylla de krav som jaktförordningen ställer. Enligt jaktförordningen får endast tillåtna jaktmedel användas, och dessa ska vara föreskrivna av Naturvårdsverket. Det förutsätter att jaktmedlet är tydligt definierat och att dess användning är reglerad i föreskrift. I det nu aktuella förslaget saknas en sådan tydlig och sammanhållen reglering. Utanför områden med utfodringsförbud finns i praktiken inga bestämmelser som anger hur en åtel med vegetabilier ska vara utformad, vilken mängd foder, utöver foder med animaliskt ursprung, som får användas, placering eller andra förhållanden. Definitionerna av åtel utanför områden med utfodringsförbud är alltför vaga och öppet formulerade för att utgöra en föreskriftsreglering av ett jaktmedel.	Synpunkt	Ingen åtgärd.	Naturvårdsverket delar inte bedömningen om jaktförordningens krav på jaktmedel.

LRF	1.2 De nya föreskrifterna	8 §	Att därefter i 8 § föreskriva att "jakt får endast bedrivas vid åtel där åtling skett enligt dessa föreskrifter", samtidigt som dessa föreskrifter inte innehåller några faktiska krav på åtling, annat än med animaliskt foder, utanför utfodringsförbudsområden, skapar en rättsosäker och svårbegriplig ordning. Det innebär att åtel som jaktmedel saknar den reglering som krävs enligt jaktförordningen för att få användas. Syftet med en foderutläggning kan i vissa fall vara oklart men det förändrar inte det faktum att tillsynen av åtelplatser kan baseras på objektiva faktorer såsom mängd, plats och typ av foder. Det är fullt möjligt att särskilja och reglera åtel utan att det i sig innebär förbud om eller begränsning av annan tillåten utfodring, under förutsättning att inget beslut om förbud om eller reglering av sådan utfodring föreligger.		Ingen åtgärd.	Naturvårdsverkets föreskrifter kompletterar möjligheten till beslut om förbud mot eller villkor för utfodring av klövvilt. Utanför område med utfodringsförbud är det idag tillåtet att utfodra utan mängdbegränsning oavsett syfte. I det sammanhanget har Naturvårdsverket gjort bedömningen att det inte är ändamålsenligt, att i område där möjligheterna till utfodring i övrigt inte är begränsade, endast reglera utfodring som sker i syfte att locka vilt för jakt. Särskilt viktig är möjligheten till effektiv åteljakt för regleringen av vildsvinsstammarna. Därför begränsas denna möjlighet inte mer än nödvändigt
LRF	1.2 De nya föreskrifterna		I avsnitt 1.2 fjärde stycket skriver NV "(...) samt mot bakgrund av att nära hälften av alla vildsvin fälls vid åtel, har Naturvårdsverket slagit vakt om att inte i onödan begränsa förutsättningarna för jaktformen. Det är, enligt myndighetens uppfattning, den oreglerade utfodringen i andra syften än jakt som i första hand driver en ökad tillväxt i klövviltpopulationerna, inte åtling för jakt." I detta citat har NV för det första visat att de menar att en utfodring på några ton foder av vegetabilier är harmlös om den kallas åtel, eftersom NV inte avsett att besluta om generella föreskrifter om åtling med vegetabilier. För det andra medger NV att oreglerad utfodring i andra syften än jakt driver en ökad tillväxt i klövviltpopulationerna. NV hävdar därmed i praktiken att en åtel som de facto är en utfodring (sett till mängden foder) inte är ett problem. NV talar emot sig självt och därmed emot sitt förslag till föreskrifter om åtling.	Synpunkt	Ingen åtgärd	Naturvårdsverkets föreskrifter kompletterar möjligheten till beslut om förbud mot eller villkor för utfodring av klövvilt. Utanför område med utfodringsförbud är det idag tillåtet att utfodra utan mängdbegränsning oavsett syfte. I det sammanhanget har Naturvårdsverket gjort bedömningen att det inte är ändamålsenligt, att i område där möjligheterna till utfodring i övrigt inte är begränsade, endast reglera utfodring som sker i syfte att locka vilt för jakt. Särskilt viktig är möjligheten till effektiv åteljakt för regleringen av vildsvinsstammarna. Därför begränsas denna möjlighet inte mer än nödvändigt. Vidare konstaterar NV att möjligheten till beslut om utfodringsförbud finns på lokaler med stor utfodring med vegetabiliskt foder oavsett syfte. När sådant beslut meddelats gäller begränsningarna enligt NV:s föreskrifter.

LRF	2.5 Effekter av övervägt alternativ		I avsnittet 2.5 skriver NV bl.a. att det i områden utan förbud mot utfodring skulle kunna bli kontraproduktivt att reglera åtel. Det uttalandet visar att NV inte förstår att det grundläggande behovet av att skilja på åtling och utfodring beror på att det för en majoritet av jägare och markägare är oklart vad som är en åtel och vad som är en utfodring. Det leder till såväl oavsiktliga som avsiktliga missförstånd om vad som är vad. Utfodring och påstådd åtling - som är så omfattande att den egentligen är utfodring, är fortfarande en stor källa till konflikter och brist på samförstånd om lokal viltförvaltning. Om NV i stället följer lagstiftningens syfte och skriver generella föreskrifter om åtling, skulle en stor del av dessa missförstånd och konflikter kunna undvikas. NV påpekar att verket inte har bemyndigande att föreskriva om utfodring, vilket är korrekt. Men oavsett det så innebär en generell föreskrift om åtling, i praktiken, att utfodring motsatsvis kommer att bli generellt definierad. Det är dessutom vad NV har gjort när det gäller åtling med animalier. Alla animaliska åtlar som tillförs mer än 25 kg foder per vecka och åtelplats är en utfodring. Det är självklart att motsvarande generella regel om vegetabilisk åtel både är nödvändig och konsekvent med 9 § i förslaget. LRF anser att detta är en allvarlig brist i föreskrifternas utformning. För att åtel ska kunna vara ett tillåtet jaktmedel måste Naturvårdsverket tydligt definiera vad som avses med åtel (oavsett vilket fodermedel som används) och föreskriva de grundläggande villkor som ska gälla för dess användning i hela landet. Föreskrifterna bör därför omarbetas i denna del för att uppfylla lagstiftningens krav på tydlighet och rättssäkerhet.	Synpunkt	Ingen åtgärd.	Utfodring kan ske i olika syften varav åtling är ett. Naturvårdsverkets föreskrifter kompletterar möjligheten till beslut om förbud mot eller villkor för utfodring av klövvilt. Utanför område med utfodringsförbud är det idag tillåtet att utfodra utan mängdbegränsning oavsett syfte. I det sammanhanget har Naturvårdsverket gjort bedömningen att det inte är ändamålsenligt, att i område där möjligheterna till utfodring i övrigt inte är begränsade, endast reglera utfodring som sker i syfte att locka vilt för jakt. Särskilt viktig är möjligheten till effektiv åteljakt för regleringen av vildsvinsstammarna. Därför begränsas denna möjlighet inte mer än nödvändigt.
Lst Värmland	Särskilda bestämmelser om åtling i område med utfodringsförbud	14 §	<i>Lösningen utgår från mänskligt beteende och avser att ge goda incitament för att bedriva en regelbunden, effektiv åteljakt vid aktiva åtlar. Åteljakten, som inte sällan sker i mörker och kyla på kvällar och nätter, genomförs mer sannolikt, om två jaktkompisar har möjlighet att gå ut tillsammans. Jakten blir dessutom både säkrare och roligare, samt tillvaratagandet enklare, om man hjälps åt. Förslaget bör stärka sannolikheten för att åtlarna besätts oftare än vad annars vore fallet, vilket ger ett ökat jakttryck.)</i> Länsstyrelsen reagerar också på att det läggs in värderingar kring när jakten blir roligare om man är två. Detta är inget som länsstyrelsen har en möjlighet att ha synpunkter kring och anser att detta stycke bör strykas.	Synpunkt	Åtgärd	Bestämmelsen (14 §) som i remissversionen medgav möjlighet till etablerade av två åtlar på fastigheter upp till 100 hektar är nu ändrad, och motsvarande del i Konsekvensutredningen därför raderad.
SLU	Övergripande		SLU är positivt till att smittskyddsaspekter lyfts fram i konsekvensutredning och vägledning, men menar att en konsekvensanalys saknas.	Synpunkt	Åtgärd	Se rad 17
SLU	Övergripande		SLU menar att det finns djurskyddsaspekter vid åtling som bör beaktas i föreskrifter och konsekvensutredning.	Synpunkt	Åtgärd.	Naturvårdsverket lyfter i Konsekvensutredningen fram hur dessa positiva effekter kan tillgodoses vid åteljakt.
SLU	Övergripande		Även om åtling utgör en liten del av de produkter som sammantaget läggs ut till vilt i någon form av utfodring, så bör beaktas att syftet med jakt vid åtling bl.a. är att genom jakten bidra med kött till primär livsmedelsproduktion. Det är därför positivt att smittskydds- och hygienaspekter uppmärksammas i såväl konsekvensutredning som i vägledning, inkl. epizootilagens företrädare om så krävs pga. smittskyddsskäl. SLU saknar dock en konsekvensanalys eller hänvisning till sådan, som behandlar frågor såsom risk för spridning av sjukdomar och effekter vid aggregering av vilt (Sannö, 2018; Augustsson, 2024).	Synpunkt	Åtgärd	Konsekvensutredningen har uppdaterats med information och läshänvisning avseende risk för spridning av sjukdomar och effekter vid aggregering av vilt.
SLU	Övergripande		Att enbart hänvisa till Jordbruksverkets bestämmelser om godkända produkter gör det omständligt för myndigheter och jägare, och SLU hade gärna sett ett mer samlat grepp/vägledningar avseende de regler som gäller åtling och de produkter som får användas.	Synpunkt	Ingen åtgärd.	Eftersom Statens Jordbruksverk ansvarar för regelverk över sådana produkter bedömer Naturvårdsverket att myndigheter och jägare behöver vända sig dit för korrekt information.

SLU	Övergripande		SLU anser att det finns flera positiva djurskyddsaspekter då djur jagas vid åtel, såsom goda möjligheter att fälla rätt djur, på kort avstånd och stillastående med bra skottplacering. SLU saknar dock djurskyddsaspekter att beakta i föreskrifter och konsekvensutredning, såsom att åtgärder bör vidtas för att minimera risken för skadeskjutningar och att skjuta föräldradjur (exempelvis vildsvinssugga med små kultingar), för att minska risken för onödigt lidande.	Synpunkt	Ingen åtgärd.	Naturvårdsverket lyfter i Konsekvensutredningen fram hur dessa positiva effekter kan tillgodoses vid åteljakt.
SLU	3.2 1 Tillämpningsområde och definitioner	2 §	I konsekvensutredningen, sid 15, står: " Naturvårdsverket bedömer att det är av vikt att tydliggöra att den som bedriver åtling behöver beakta dessa bestämmelser". SLU anser att "beakta" bör bytas ut mot "följa".	Synpunkt	Åtgärd	Naturvårdsverket har ändrat med ledning av denna synpunkt.

Sändlista

Allmogejägarna
 BillerudKorsnäs Skog och Industri AB
 Djurens rätt
 Djurskyddet Sverige
 Förbundet Svensk Fäbodkultur och utmarksbruk
 Förbundet Sveriges Småbrukare
 Föreningen Sveriges Jägare
 Förvaltningsrätten i Luleå
 Holmen Skog AB
 Jaktkritikerna
 Jägarernas Riksförbund
 Kammarrätten i Sundsvall
 Kommerskollegium
 Koncessionssamebyarnas intresseförening
 Lantbrukarnas Riksförbund
 Livsmedelsverket
 Länsstyrelsen i Blekinges län
 Länsstyrelsen i Dalarnas län
 Länsstyrelsen i Gotlands län
 Länsstyrelsen i Gävleborgs län
 Länsstyrelsen i Hallands län
 Länsstyrelsen i Jämtlands län
 Länsstyrelsen i Jönköpings län
 Länsstyrelsen i Kalmar län
 Länsstyrelsen i Kronobergs län
 Länsstyrelsen i Norrbottens län
 Länsstyrelsen i Skånes län
 Länsstyrelsen i Stockholms län
 Länsstyrelsen i Södermanlands län
 Länsstyrelsen i Uppsalas län
 Länsstyrelsen i Värmlands län
 Länsstyrelsen i Västerbottens län
 Länsstyrelsen i Västernorrlands län
 Länsstyrelsen i Västmanlands län
 Länsstyrelsen i Västra Götalands län
 Länsstyrelsen i Örebro län
 Länsstyrelsen i Östergötlands län
 Mellanskog (Skogsägarna Mellanskog)

Nationalföreningen för trafiksäkerhetens främjande (NTF)
Naturhistoriska riksmuseet
Naturturismföretagen
Norra skogsägarna
Norrskog (Skogsägarna Norrskog)
Polismyndigheten
Regelrådet
Renägareförbundet
Sametinget
SCA Skog AB
Skogsindustrierna
Skogsstyrelsen
Skogsägarna
Statens Fastighetsverk
Statens Jordbruksverk
Statens veterinärmedicinska anstalt
Statens väg- och trafikforskningsinstitut
Stora Enso Skog AB
Sveaskog Förvaltning AB
Svenska Djurskyddsföreningen
Svenska Fåravelsförbundet
Svenska Jägareförbundet
Svenska Kyrkan
Svenska Naturskyddsföreningen
Svenska Rovdjursföreningen
Svenska Samernas Riksförbund SSR
Sveriges Grisföretagare
Sveriges Jordbruksarrendatorers Förbund
Sveriges Jordägareförbund
Sveriges Kommuner och Regioner
Sveriges lantbruksuniversitet, SLU
Sveriges Nötköttproducenter
Södra (Skogsägarna)
Trafikverket
Viltmästareförbundet
Världsnaturfonden WWF